

De Monkees zijn heerlijk geflipt

THEATER

The Prefab Four door Orkater.
Tekst: Gijs Scholten van Aschat.
Regie: Willem van de Sande Bak-
huyzen. Muziek: The Monkees en
Vincent van Warmerdam. Gezien:
14/3, Schouwburg Rotterdam.
Tournée tot 24 mei. 9/4 tot en met
21/4, Stadsschouwburg, Amster-
dam.

Tweeënveertig is waarschijnlijk de perfecte leeftijd voor de voorstelling *The Prefab Four*. Oud genoeg om nog echte herinneringen te hebben aan de Amerikaanse televisieserie over het bandje The Monkees, maar jong genoeg om nooit last te hebben gehad van de mening van muziekkenners over de Monkees-sound.

In 1999 werd de nostalgie van de generatie die kind was in de jaren zestig, al bevredigd met de succesvolle theaterversie van *Ja Zuster, Nee Zuster*. Nu zijn de Monkees aan de beurt. Ook hier gaat het om een voorstelling die gebaseerd is op een televisieserie voor jong en oud. Groter verschil is echter niet denkbaar.

Was *Ja Zuster, Nee Zuster* een toneelweergave van een mogelijke aflevering uit de reeks – alsof de tijd had stilgestaan – in *The Prefab Four* speelt het verstrijken van de tijd juist de hoofdrol. Het publiek ontmoet de vier bandleden met twee jonge achtergrondzangeressen en een verse manager in het nieuwe millennium,

wanneer ze terugkeren naar de set van hun vroegere show voor een soort comeback. De vraag waarom de band is herenigd, blijkt de motor van de avond.

Er is in ruim drie uur zo veel te genieten dat het moeilijk is de mooiste momenten te noemen. Porgy Franssen met wijde pijpen, Gijs Scholten van Aschat die zijn lange haren schudt als hij basgitaar speelt of rondloopt als een Simon Vinkenoog, de ingehouden woede van Peter Blok, de hippiejurken van de zangeressen – het is één grote vreugde. Of je Scholten van Aschat als de tragisch-geflipte Pete, Franssen als de seksverslaafd-geflipte Mickey, Blok als de agressief-geflipte Mike of Han Oldigs als de zachtaardig-geflipte Dave refereert, is een kwestie van smaak. Alles is van hoog niveau: de aankleding, het acteren en de muziek van de band van Vincent van Warmerdam, die zowel Monkees-nummers naspeelt als eigen composities laat horen.

Monkees-liefde strekt wel tot aanbeveling, want de tekst trekt nogal. Zijsprongen, grappen en uitweidingen – alles zwabbert losjes om een zwakke verhaallijn, die daar niet interessanter van wordt. Zo zit er een lange sneer naar staatssecretaris Rick van der Ploeg in die geen enkel doel dient; niet alleen houdt die de voorstelling op, over zes weken is de man een *has-been*. Toch?

DAPHNE MEIJER